

Arrest

nr. 223 231 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskyalaan 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SAMU, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 april 2019 wordt ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Verzoekster diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissing. Deze vordering werd verworpen bij arrest nr. 220 205 van 24 april 2019. Verzoekster werd naar Kameroen gerepatriëerd op 25 april 2019.

1.2. Er werd verzoekster op 16 april 2019 eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Mevrouw:

Naam : N. B.

voornaam : Y. S. B.

geboortedatum : 20.05.1964

geboorteplaats : Y.

nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de LPA Zaventem en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene reisde met een visum naar België en verder naar Frankrijk via een intra Schengenvlucht, terwijl dit visum voordien geannuleerd was door de Franse autoriteiten. Betrokkene was op de hoogte van de annulatie van haar visum.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

De betrokkene verklaart geen partner te hebben, wel minderjarige kinderen in Frankrijk. Ze geeft echter geen identiteiten op of enig ander bewijs. Betrokkene verklaart verder hartproblemen te hebben, maar ze brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene zal in het centrum nog onderzocht worden door een arts. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Le moyen pris de la violation :

- Du respect des droits de la défense et du droit à être entendu ;

- Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs qui impose à la partie adverse de motiver en fait et en droit ses décisions, en prenant en considération tous les éléments pertinents et sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation;
- Du devoir de minutie, ou principe de précaution, qui impose à la partie adverse de récolter toutes les informations nécessaires avant de prendre une décision;
- De l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales;
- des articles 7, alinéa 1, 1 ° et 3°, 74/11, § 1er, 74/14 § 3, 1 °, 3° et 4° et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;
- du principe audi alteram partem ;

En ce que ;

Attendu que la requérante détient un visa Schengen multiple entrées délivré en juin 2018 par les autorités et sa principale destination est la France où vit sa famille ;

Que lors de ses précédents voyages pour la France, la Belgique a toujours été un pays dans lequel la requérante a effectué des correspondances. Elle n'a donc jamais souhaité s'y installer ;

Que la requérante détenait un visa multiples entrées valide au moment de son entrée dans l'espace Schengen ;

Que la requérante a été contrôlée à l'aéroport de Bruxelles, l'entrée sur le territoire du Royaume et de l'espace Schengen lui a été autorisée. Les autorités belges ont vérifié son visa et ont jugé que celui-ci était valable ;

Que la requérante n'a jamais été informée de l'annulation de son visa par les autorités françaises et une telle décision ne lui a jamais été notifiée ;

Que la requérante ne comprends pas pourquoi son visa a-t-il été annulé et pourquoi une décision qui ne lui a jamais été notifié devait s'appliquer à elle.

Que la partie adverse n'a pas non plus communiqué la décision de l'annulation du visa qui fonde la motivation de la décision querellée à la requérante ;

Que la motivation réalisée dans le corps de l'acte attaqué ne reflète pas un examen réel de la cause ayant apprécié l'ensemble des éléments de la cause et, plus particulièrement, les conséquences sur la vie privée de la requérante.

Attendu que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002 n° 107.842).

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause ». (C.E., 23 février 1996 n° 58.328).

Que ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et, particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671).

Que l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n°130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99).

Que dans le cas présent, il n'en est rien.

Qu'une telle motivation ne répond pas aux exigences de précision et aux buts de la loi du 29 juillet 1991 en termes de compréhension de la portée de l'acte et des motifs le sous-tendant.

Qu'elle est donc inadéquate en ce qu'elle ne répond pas aux éléments soulevés du dossier.

Que la motivation viole donc les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Attendu que l'objet du voyage était de rendre visite à sa famille vivant à Toulouse ;

Que la requérante est membre de la famille de plusieurs citoyens européens (ses deux enfants, ses frères soeurs vivent à Toulouse et sont de nationalité française);

Que ces éléments n'ont nullement été pris en considération par la partie adverse. La motivation de la décision attaquée fait fi de la nationalité française des membres de famille de la requérante ;

Que la requérante a donc régulièrement effectué des voyages pour rendre visite à sa famille et tel était le but de son dernier voyage en Europe ;

Qu'en ignorant cet aspect familial de la requérante, la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH.

Qu'en pareille perspective, la partie adverse ne pouvait ignorer, en effet, qu'il existait des risques que la prise de l'interdiction d'entrée attaquée puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge, à savoir, l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation au regard de ladite disposition et, le cas échéant, de réaliser la balance des intérêts en présence, ce qui ne ressort nullement de la motivation de l'acte attaqué ;

Que la partie adverse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre le premier acte attaqué, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à cet égard."

2.2. Verzoekster voert *in concreto* aan dat zij sedert juni 2018 in het bezit is van een Schengenvisum – meerdere binnenkomsten teneinde haar in Frankrijk verblijvende familie te bezoeken. Zij stelt telkens via België naar Frankrijk te reizen en nooit de bedoeling te hebben gehad zich in België te vestigen. Zij stelt dat de Belgische autoriteiten haar visum hebben onderzocht en niet hebben vastgesteld dat dit visum geannuleerd zou zijn. Verzoekster vervolgt nooit geïnformeerd te zijn geweest over de annulering van dit visum.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters visum door de Franse autoriteiten op 21 september 2018 werd geannuleerd omdat zij op dat ogenblik haar reismotieven en de omstandigheden van haar verblijf in Frankrijk niet kon staven. Waar zij aanvoert dat zij hier niet van op de hoogte werd gebracht, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de Franse autoriteiten verzoekster op 15 april 2019 hebben teruggedreven naar België en het visum hebben geannuleerd.

Gelet op het feit dat zij persoonlijk werd teruggedreven kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn geweest. Indien zij die annulering en de binnenkomstweigering in Frankrijk wil aanvechten, komt het haar toe zich te richten tot de Franse instanties en hiertoe gebruik te maken van de procedure zoals vermeld op de "*Refus d'entrée*" van de Franse instanties van 15 april 2019.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM bevat de bestreden beslissing de volgende motivering:

“De betrokkene verklaart geen partner te hebben, wel minderjarige kinderen in Frankrijk. Ze geeft echter geen identiteiten op of enig ander bewijs. Betrokkene verklaart verder hartproblemen te hebben, maar ze brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Betrokkene zal in het centrum nog onderzocht worden door een arts. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De bestreden beslissing motiveert aldus dat verzoekster verklaarde geen partner te hebben, maar wel minderjarige kinderen in Frankrijk, waarvan zij geen identiteiten of enig ander bewijs opgeeft. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat zij twee kinderen heeft met de Franse nationaliteit en verschillende kleinkinderen en zes broers en zussen die in Frankrijk wonen. Hoewel reeds in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat zij geen identiteiten of enig ander bewijs voorlegde, blijft verzoekster ook nu, in het verzoekschrift, in gebreke om één en ander aan te tonen. Verzoekster beperkt zich tot ongestaafe beweringen en maakt alleen al om die reden niet aannemelijk dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen; zij toont evenmin aan dat de verwerende partij hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk gemaakt.

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekster op 15 april 2019 door de grenspolitie werd gehoord. Verzoekster toont niet aan dat dit gehoor niet naar behoren zou zijn verlopen, noch met welke elementen van het dossier het bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT